

DE POPPEWASCH

DOOR

ALETTA HOOG

„Moeder, mogen we nu eens echt zelf de poppewasch doen?” vroeg Nan, de oudste van het drietal zusjes.

„En niet bij Kee in de groote teil,” zei Lientje.

„Waar dan wel in?”, was Moeders wedervraag.

Ja, waarin dan?

„In uw afwaschbakje,” stelde Lien voor.

„Nee, dat is niet frisch, daar wasch ik de kopjes in.”

„Ik weet wat!” zei Nan, „ik heb mijn verlanglijst nog niet gemaakt en ik zet bovenaan: „alles voor de poppewasch.” En als u 't niet alles weet, dan weet Kee 't wel.”

Moeder lachte. Alsof zij niet zou weten, wat er al zoo noodig was!

„Ja, we kunnen 't best zelf doen, want we zijn nu allemaal groot,” zei Bep de jongste, die zich zelf ook „groot” vond, sinds zij school ging.

Dat de poppewasch gedaan moest worden, dat stond vast. Altijd aan 't eind van de schoonmaak hield Keetje waschdag voor alle mogelijke kleedjes en spreitjes, die er in huis waren, en daar werd dan al 't poppengoed bijgedaan. Al maakten de poppekinderen hun kleertjes niet zoo gauw vuil als hun moedertjes — af en toe moest alles toch eens een goede beurt hebben. Nan, Lientje en Bep waren echte poppenmoedertjes. Groot en klein meegerekend, hadden ze samen wel veertien poppen. Nan was er zeker van, dat zij wel alles krijgen zou voor de poppewasch, en Keetje kreeg al vast de mededeeling, dat zij ditmaal geen stukje te wasschen zou hebben.

Wat stond daar op Nan's verjaardag in het speelhoekje van de huiskamer? Een snoeperige waschtobbe op een driepoot, met een stukje zeep er al in. Verder een emmertje, een kleerbakje en een strijkijzertje, waar je een kooltje vuur in kon doen! En drie paar klompjes!

Of Moeder ook wist al wat er nodig was om een poppewasch te doen!

Wanneer? was nu de vraag.

Volgende week, als er vakantie is? Ja, want het goed kon niet op één dag gewasschen en gestreken worden, en dus op een Woensdagmiddag ging het niet.

Den morgen van den waschdag werden alle poppekinderen uitgekleeed en spiernaakt in de bedjes gelegd, zoo maar onder de deken en op een kaal kussen, want de lakens en sloopjes moesten ook een beurt hebben.

Keetje zorgde voor warm water en hielp ze op streek. Nan als oudste, zou wasschen. Als een stuk goed uitgewasschen was, kreeg Bep het om te spoelen. En wringen deed ze heel echt, met de eene hand naar je toe draaien en de andere van je af, had Keetje gezegd. Maar wollengoed niet wringen, dat alleen maar wat uitknijpen. En Mien hing alles aan de lijn: hemdjies, broekjes, kousjes, jurkjes, ze kon er net bij.

't Moeilijkste werk kwam den volgenden dag. Om beurten lieten zij het strijkijzertje glijden over de hemdjies, ponnetjes en schortjes, terwijl Moeder haar handje vasthield. Lien was maar blij, dat de poppen zooveel gebreid goed hadden, dat behoefde enkel maar

gerekt en opgevouwen te worden. Bep leerde hielmpjes in kousjes leggen en ze daarna oprollen. Hoog opgestapeld lag eindelijk het goed op het kleerbakje.

's Middags waren zij een poos bezig met al het goed uit te zoeken, opdat Toosje, Nellie, Jootje en Coba, en hoe de poppekinderen nog meer heeten mochten, toch ieder hun eigen kleertjes aan zouden krijgen. 't Leken wel nieuwe poppen, zóó keurig zagen zij er uit, toen ze allen aangekleed waren. En ik zou je niet kunnen zeggen, *wie* 't meest tevreden waren, de poppe-kindertjes of de poppen-moedertjes, over de *poppewasch!*

